Pregaria.cat

Entrada

Jardiners

Per MartaF el dj., 01/02/2024 - 09:00

Fa quinze dies, parlàvem de la marea blanca dels pèl·lets però... Amb la mirada posada sobre els microplàstics, que són pertot arreu, cal preguntar-nos per què no s'inverteix en altres materials més nets i sostenibles, com ara el vidre. Avui he anat a dinar a un restaurant i l'ampolla d'aigua que ens han servit era de vidre. Aquesta cultura de l'estalvi és la que hem perdut, en nom d'un progrés que ens han dit que només és d'un sol ús. I si hem assolit una situació tan crítica, on són les mesures que ens durien a un canvi d'hàbits i de materials? Potser, la resposta és en els interessos econòmics que hi ha darrere la indústria del plàstic perquè reciclar i reutilitzar són la clau per al futur, però qui vol renunciar a perdre-hi diners? I l'altre interrogant que se'ns planteja és què cal fer amb tot el plàstic restant. Si llenço tots els articles de plàstic en bon estat que tinc a casa perquè no són ecològics ni tampoc saludables i els substitueixo, estic alimentant la roda del consum capitalista i ignorant el problema de fons. Hi ha empreses que han vist un forat de negoci donant una segona vida al plàstic perquè, no ens enganyem, és impossible que desaparegui del tot. És una opció controvertida perquè potser tu diràs que el plàstic és tòxic, però... Com ens n'hem de desfer sense agreujar encara més la contaminació del nostre estimat planeta?

En ètica, aquest és el principi de no-maleficència, que consisteix a no augmentar el mal causat ni tampoc a crear-ne cap de nou. Per això, recorda-ho sempre: el cristianisme és una ètica de màxims, i el principi d'integritat completa el de no-maleficència. Però nosaltres, víctimes de la nostra supèrbia, ho hem oblidat perquè, de què ens serveix ser cristians en un món de plàstic si no sabem ni cultivar l'ètica personal com si fos l'arbre més bonic del nostre jardí? Som aprenents de jardiners perquè, de l'ofici, encara no en sabem res. És cansat i feixuc, però, si l'abandonem, la Casa Comuna també es marceix. Aquest és el bosc que hi ha més enllà del jardí particular de cadascú. Però com podem salvar el bosc de tota la Terra si no sabem ni estimar el nostre propi jardí? Així que, grava-t'ho al cor: «Que no et devorin el fullatge i et facin malbé els fruits, i et quedis com un arbre sec» (Sir 6,3).